

Reke Balázs

KENYA

ELZÚGOTT MELLETTEM

2021-09-20 | ELZÚGOTT MELLETTEM, NOVELLA

A nagyszünetben kint vagyunk az udvaron, a bitumenes pálya mellett, félig a nagy fák árnyékában, és a salakos pályán rugdossuk egymásra a labdát. Sajnos, megint csak ez a poros, kavicsos rész marad nekünk. Későn érünk ki, és elhajtanak minket a bitumenesről a focizó hetedikesek meg nyolcadikosok. Nem könnyű a harmadikosok élete. Még ha sikerülne is hamarabb kiérnünk, akkor se biztos, hogy megtarthatnánk a bitumenest. Arra a két rozzant vaskapura az idősebbek kiváltsága rugdosni a labdát. Kivéve az ötödikeseket, akik berúgtak egy ablakot hétfőn, de nem ismerte be egyikük se, hogy ki volt, szóval őket eltiltották a labdától. Pedig az övék volt a legszebb – fényes, tökéletes bőrlabda, olyan, mint ami a világbajnokságon volt –, és most ott pihen a tornatanár irodájában a földön, és senki sem meri kicsempészni. Minden gyerek az osztályban arról ábrándozik, hogy megkapjuk azt a bőrt és átvihetjük a füves pályára. Akár csak egy szünet idejére.

mindenféle emberek

A füves pályán most is mennek a locsolók. Olyan szépek, ahogy tekeregnek körbe-körbe, és csak szórják a vizet, minden fűszál csillog alattuk. A füvest kerítés választja le az iskolaudvarról, de

valójában a salakos mellett van, a nagy fák után. Akkorák azok a fák, hogy csak nagyon messziről látjuk a tetejüket, a leveleik furcsa rezgő hangot adnak a szélben, és olyan széles a törzsük, hogy csak hárman vagy négyen tudjuk átölelni. Egyszer azt mondták, ha kivágnak egy ilyen nagy fát, a törzsén kirajzolódnak az évgyűrűk, és aki megszámlolja, megtudja, hány éves volt a fa. Fogadok, hogy ezek a nagy fák vannak vagy százötven évesek. Különben hogy lennének ilyen magasak? Egy hónapja az egyik osztálytársam unokatestvére talált egy igazi töltényt a fák alatt a földben, zsebre rakta, azzal mászkált egész nap, de aztán lebukott otthon, mikor az anyukája kimosta a nadrágját és megtalálta. Sajnáltam, hogy elvesztette a töltényt, mert nagyon szép volt. Viszont másnap nem kellett iskolába menni, mert katonák meg mindenféle emberek feltúrták a nagy fák alatti részt. Most már lehet itt játszani megint. Olyan, mint előtte, csak nagy por van. Ahogy rugdossuk ide-oda a labdát, egészen eltűnünk a felhőben. A fogaim között is az serceg.

Az jár a fejemben, hogy megint fogalmazás óra lesz. Sokáig szerettem, de most már nem igazán. Ilyenkor elmondja a tanítónő, mi a téma, és nekünk kell mondatokkal folytatni a történetet. Legutóbb senki nem akart megszólalni, nekem meg volt egy rakás ötletem, és mondtam sorban, azt is, hogy „méhrajok döngicsélése csapta meg a fülem”, erre mindenki nevetett. Utána már nem is szólaltam meg. Azt hazudtam, hogy nincs ötletem, és vége lett a történetnek. Most már igyekszem mindig észrevétlen maradni a fogalmazásórán, nehogy felszólítsanak. Az biztos, hogy nem fogok még egyszer beégni mindenki előtt. Inkább rossz jegyet kapok.

gyönyörű

Úgy felrúgjuk a port, hogy már nem is látjuk egymást. Mire kitisztul, észreveszem, hogy szinte mindenki az egyik nagy fa körül tömörül. Odamegyek én is. Egy másik osztályba járó harmadikos srác vékony bottal a fát kaparássza. Van rajta egy görcs, aminek a kérge felpúposodott, és a közepéből átlátszó, aranysárga lé csorog, végigfolyik a fa törzsén, olyan mintha függöny lenne kiterítve. A srác a botot végighúzza a ragacsos anyagon, gombóccá tekeri a fanedvet, majd büszkén felmutatja. Mindenki azt nézi. A csillogó, ragadós gumót. Gyönyörű. Valaki megkérdezi a srácot, hogy mi ez. Az csak annyit felel: „ez a kenya”.

Még mielőtt többet megtudunk a csodás anyagról, megszólal a csengő. Menni kell. Az órán senki sem figyel, egymásnak mutogatjuk, hogy már nincs sok hátra a szünetig, és eltökélten bólogatunk, hogy megszerezzük a kenyát.

Mikor kicsengetnek, eszeveszetten rohanunk az udvarra, hogy elsőként érjünk a fához, de a legközelebbi ajtót bezárta a portás, így körbe kell menni. Csak tíz perces a szünet.

Mire a fához érünk, látjuk, hogy a negyedikesek már elfoglalták a lelőhelyet meg a környékét is. Nem engednek oda minket. Sajnos, sokkal közelebb van a termük az udvarhoz, mint a miénk, ezért ha nem tartják bent tovább őket az órán, jó eséllyel mindig hamarabb érnek majd a fához.

Ugyanez ismétlődik minden egyes nap a héten. Mindig elúznak minket. Annyi változott az első napokhoz képest, hogy uralkodót is választottak. Egy nagyhatalmú osztálytársukat, aki minden szünetben ott pöffeszkedik a fa alatt, kartonból kivágott koronában, és bitorolja az összes kenyát.

Onnantól mindennap összecsapunk velük az udvaron, a „kenyakirály”, a hamis uralkodó színe előtt, aki már a másik harmadikos osztálynak is parancsol, és beosztja őket a fa őrzésére. A kenyából pedig fegyvert készítenek, botokra gyúrik a gombócokat, és megsuhintva dobálják a közelbe merészkedőket, meg persze kergetik a lánycsapatokat a kenyás pálcákkal. Vigyázni kell az anyaggal, mert nagyon ragad, ha eltalál, nem tudod otthon kimagyarázni, és a kenya titkát mindenképp őrizni kell a szülők előtt.

Egyelőre nem állunk túl jól a háborúban. Focizni se tudunk, mert az utolsó meccsen berúgtuk a labdát a gondnok kerítésén, és mindenki tudja, hogy a gondnok félszemű kutyája örült – azt mondják, tavaly szétharapott egy gyereket, aki bemászott a labdájáért. Azóta se értem, miért nincs börtönben, aki ilyen vérszomjas állatot tart. Szóval, amíg se kenya, se foci, addig marad a szokásos; a tolltartót fegyverként tartva rohangálunk az udvaron meg a folyosókon, és lövöldözünk egymásra. A kenyaháború első fejezete lezárul.

A sorház mögött, ahol lakunk anyával, építkezés van. Munkagépek jöttek, hatalmas lyukat ástak, majd arrébb hordták a földet egy halomba, és a gép a kanalával addig püfölte a földet, amíg egy nagy domb lett belőle. Amikor elmennek a gépek, lemegyek a dombhoz. Ott gyülekeznek a sorházban lakó gyerekek. Gyorsan birtokba vesszük a dombot.

Másnap eljönnek az osztálytársak is megnézni a dombot. Mindenkinek cowboy-pisztoly van az oldalára csatolva, fényes, hangosan csattanó fegyver, fekete tokban. Az egyik srác még egy doboz patront is hozott hozzá, amit a garázsboltban vett az

apja. Betöltjük a patronokat, és csattogtatunk. Jó nagyokat durran, füstöl is, megtölti a környéket a csípős szag.

foglyuk van

Ekkor bukkannak fel a negyedikesek. Azért jöttek, hogy megint ellássák a bajunkat. Hirtelen már ott is vagyunk egymással szemben, a domb két oldalán. Farkasszemet nézünk. Többen vannak, idősebbek, erősebbek. De nem adhatjuk a dombot. Egymásnak megyünk. A dombtetőn zajlik a legtöbb összecsapás. Sikerül lelőknöm egy negyedikest, de hamar jönnek újak, visszaszorítanak. Érzem, hogy megragadják ketten a karom, és átrántanak a negyedikesek oldalára. Az osztálytársaim hátrálnak. Közlik velük, hogy foglyuk van. Ez vagyok én. Ketten lefognak a dombtetőn, de addig kapálózom, amíg elengedik a kezem. Csúszom lefele a domboldalon, a kezemmel próbálok fogást találni. Bal tenyerem alatt valami furcsát érzek, a domboldalból kiálló vastag üvegszilánk hosszában végigmetszi a tenyerem. Először csak halványpiros csík, majd megindul, és mire szólhatnék, már a könyökömnél is folyik a vér. Megijedek, és azt mondogatom, gyorsan segítsen valaki, vagy elvérezem – ezt egy filmben hallottam. De látva az iszonyú sebet és a rengeteg vért, mindenki szétszalad. Az egyik negyedikes még megjegyzi, hogy „egy embert veszítettünk”.

Anyukám otthon sír, miközben a mosógépbe teszi véres, piszkos ruháimat. Bekötött kézzel ülök, várom a vacsorát, és nem értem, miért sír, hiszen nekem fáj a kezem. Nézegetem a kötésemet, a fehér pólóán átütő sötét sávot, a sebem húzódik, de próbálok nem mutatni a fájdalmat, hogy anya ne sírjon tovább. Hallom, hogy a konyhában a tűzhelyen már melegszik a vacsora. Szívprökölt tésztával, amit nagyon szeretek. Az első nagy csatám utáni vacsora. Mindig emlékezni fogok rá – gondolom akkor.

A kenyaháború, míg gyógyul a kezem, nélkülem zajlik. Egy hét múlva lekerül a kötése, újra harcképes vagyok. Kicsengetnek, és kiáramlunk a teremből. Elfoglaljuk a folyosót, teljes szélességben, egymás mellé állunk. Szemben velünk felsorakozik a másik harmadikos osztály fiútábora. Csak tíz percünk van lerendezni a dolgot. Egymásnak rohanunk. Mindenki üvölt. Földre kerülnek az emberek. És megtörténik, végre kiegyenlített a harc, és győzünk, a másik osztály visszaszorul a termébe. Első győzelem a kenyaháborúban.

Az igazgató sokáig beszél nekünk arról, hogyan kéne viselkedni az iskolában, mert ez nem egy állatkert. Két hétre eltilt a szünetekben a kimászkalástól, és a szüleinket is behívhatja.

tragédia

Hazafelé anyával nemigen beszélünk. Az ártézi kúton megtöltünk pár üres palackot, majd átsétálunk a háztömbök között a sorházunkig. Nem mondja, hogy rosszat csináltam, ami furcsa, mert akkor az igazgató miért festette le tragédiaként? Nem értem. Délután a szobámba vonulok és csöndben játszom a műanyagkatonákkal.

Ősszel az első napon a nagyszünetben összegyűlünk és kimegyünk a fához. Csak egy csonk maradt belőle, nem sokkal a föld színe fölött elvágták. Mindenki szétszéled, végül is már negyedikesek vagyunk, azok meg ne vacakoljanak holmi kenyával. Az nagyon gyerekes. A fűrész durván széttépte a fát, mikor elszelte, de a gyűrűk még látszanak rajta. Kenyafa: élt 33 évet.

kép | jumpstory.com